

DEN DAG DA RIKKE VAR RASMUS

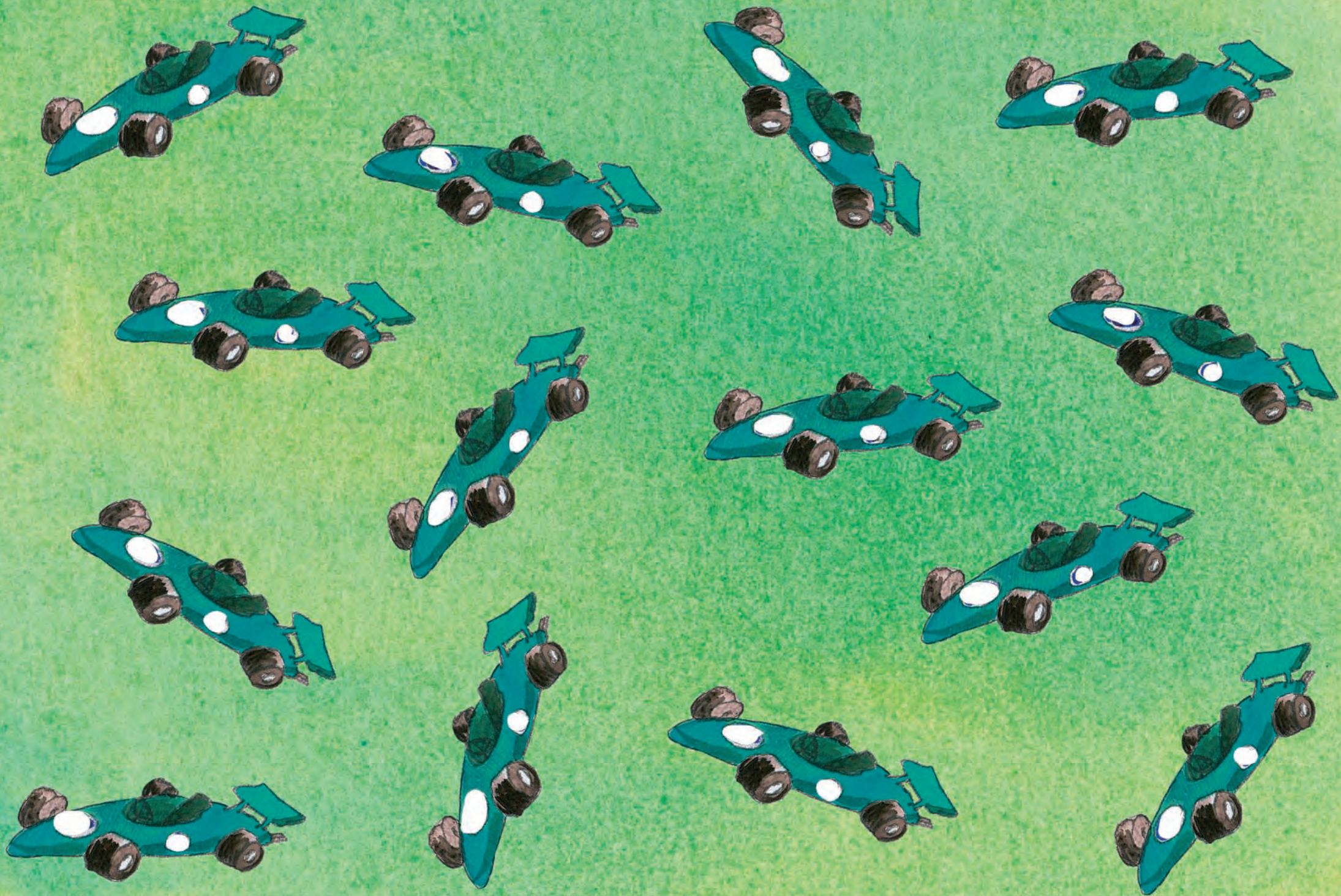
Louise Windfeldt & Katrine Clante

MINISTER FOR

Ligestilling

Den dag da Rikke var Rasmus og Frederik var Frida
© Louise Windfeldt (tekst), Katrine Clante (illustrationer).
Omslagsillustration: Katrine Clante
Grafisk tilrettelægning: Michala C. Bendixen

Elektronisk udgave:
ISBN 978-87-92142-15-3

Udarbejdet for Minister for ligestilling
og udsendt gratis til børnehaver i Danmark.
Minister for ligestilling
Holmens Kanal
1060 København K
Bogen kan findes på Minister for ligestillings
hjemmeside www.lige.dk

*Enhver kopiering fra denne bog må kun ske
efter reglerne i lov om ophavsret af 14. juni 1995
med senere ændringer*

DEN DAG DA RIKKE VAR RASMUS

Minister for ligestilling har fået udarbejdet
denne bog med henblik på at skabe debat om
kønsroller og ligestilling i børnehaver

👑 MINISTER FOR

Ligestilling

»Godmorgen,« råber Far til Rikke. Hun ligger i sin prinsesseseng i sit værelse i lejligheden i Kejsergade. Nej, hun gør ej. Men det ved hun ikke endnu, for hun sover stadig.

»Godmorgen,« råber Far igen, lidt højere. Og nu sker der noget. Rikke vender sig søvnigt. Av, hun ligger på noget hårdt og skarpt. Hun tager hånden ind for at mærke, hvad det er. En racerbil. Bagpå sidder en smart spoiler – det var den, hun havde ligget på. I Rikkens familie ved de alt om biler, men hun har aldrig selv haft en legetøjsbil.

Hun sidder stadig med bilen i hånden, da hun opdager, at hun har Spiderman over det hele. På dynebetrækket, på hovedpuden og på lagenet. Ja, selv på sin pyjamas. Rikke sover ellers altid i natkjole, og hvor er hendes forhæng med de lyserøde blomster?

I en stor kasse på gulvet ligger der en masse biler, og rundt om sengen slynger sig en racerbane. »Hvor kommer den mon fra?« tænker Rikke.

Hun skal lige til at prøve, om racerbilen kan køre på banen, da Far råber inde fra køkkenet: »Så er der morgenmad – husk at du skal på tur med børnehaven.«

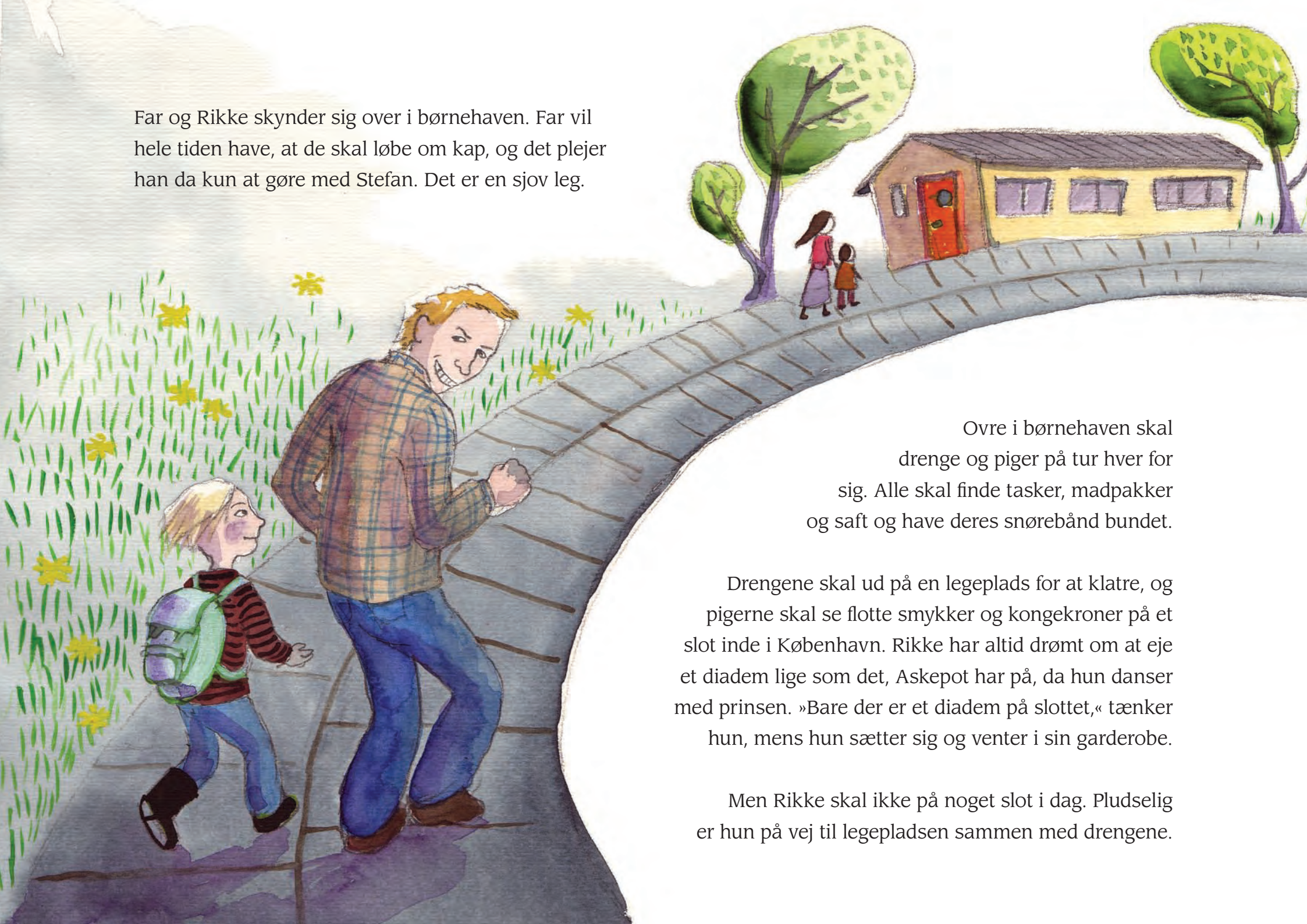
Rikke hopper ned på gulvet og skynder sig at tage trøje og bukser på. Så løber hun ind i køkkenet.

Far og Mor og Stefan sidder allerede ved bordet. Foran hendes tallerken plejer der at stå en pakke Prinsessepops – hendes yndlingsmorgenmad. Men i dag er det en pakke med billeder af store skriggrønne monstre, der griner. Vistnok noget fra en film.

Det er da sådan nogen, Ali og Emil plejer at lege med ovre i børnehaven, tænker hun. Da hun hælder op i skålen, kan hun heldigvis se, at der er det samme i pakken, som der plejer at være. Indtil et skriggrønt plastikmonster kommer farende ned i hendes tallerken.

Øv, i Prinsessepops pakkerne plejer der at være figurer fra Askepot, og hun har allerede fire forskellige. Rikke sukker og putter det skriggrønne monster i lommen.

Far og Rikke skynder sig over i børnehaven. Far vil hele tiden have, at de skal løbe om kap, og det plejer han da kun at gøre med Stefan. Det er en sjov leg.

Ovre i børnehaven skal drenge og piger på tur hver for sig. Alle skal finde tasker, madpakker og saft og have deres snørebånd bundet.

Drengene skal ud på en legeplads for at klatre, og pigerne skal se flotte smykker og kongekroner på et slot inde i København. Rikke har altid drømt om at eje et diadem lige som det, Askepot har på, da hun danser med prinsen. »Bare der er et diadem på slottet,« tænker hun, mens hun sætter sig og venter i sin garderobe.

Men Rikke skal ikke på noget slot i dag. Pludselig er hun på vej til legepladsen sammen med drengene.

Hun skal lige til at råbe, at der er sket en fejl, men så tager Albert hende i hånden – helt uden at sige, han får pigelus. »Kom, vi skal sidde sammen i bussen, Rasmus!« siger Albert. »Ja, og så hedder du Emma!« svarer Rikke. Det synes Albert ikke er sjovt.

Rikke er lidt bange for at klatre. Der plejer at være en voksen til at hjælpe hende, når hun gerne vil op i et af træerne på legepladsen. Og de er ikke engang særligt høje!

Her er der klatrestativer, klatrevæg og sådan en stang, man kan gå armgang i.

»Kom, nu skal vi gå armgang,« siger Albert og giver hende et puf. Han svinger sig op som en abe.

Rikke prøver også, og det går faktisk helt godt, selv om hun aldrig har prøvet det før. Hun kommer hurtigt ned i den anden ende af stangen, mens mange af drengene må give op på halvvejen. »Flot klaret, Rasmus,« siger Erik, der er pædagog. Han ved åbenbart heller ikke, hvad hun hedder.

Bagefter kigger hun ned på sin overarm og mærker forsigtigt efter. Wauw, har hun fået muskler?

Da de er kommet tilbage til børnehaven, vil Albert og Ali spille fodbold, og de spørger de andre drenge, om de vil være med.

»Kom nu, Rasmus,« råber Albert til Rikke, »du kan stå på mål!« Rikke griber chancen, for det har hun aldrig fået lov til før – men det kan vel ikke være så svært.

Mette vil også være med, men det må hun ikke. »Kan Mette ikke være målmand på det andet hold?« foreslår Erik, men det kan hun i hvert fald ikke, synes Albert. »Man har da aldrig hørt om en målpige!«

»Hvor er det dog besværligt,« tænker Rikke lidt senere, da spillet er slut. »Nu klatrer jeg op i det højeste træ, så jeg kan være i fred for alt det drenge-pigesnak.«

Men så kommer hun i tanker om Hulen. Det er lige sådan et sted, hun har brug for at sidde og tænke over tingene.

Hulen er et krat, som gror mellem de to børnehaver, der ligger ved siden af hinanden. Der er et hul ind til krattet, men de voksne har vist ikke opdaget, at man kan gå derind.

På denne meget mærkelige tirsdag mødes to børn fra hver sin børnehave i Hulen.

De kender ikke hinanden – men det kommer de til.

»Hej,« siger den ene, der hedder Frederik, »hvad hedder du?«

»Rikke,« siger den anden. »Men de andre har kaldt mig Rasmus hele dagen, så jeg har næsten vænnet mig til det.«

»Jeg ved lige, hvad du mener,« siger Frederik. »Jeg bliver kaldt Frida i dag.«

De to børn bliver enige om, at de hellere vil hedde noget, der passer til, at man mødes i en hule på en mærkelig tirsdag.

»Hvis jeg hedder Yksi, kan du hedde Kaksi,« siger Frederik.

»Skal vi ikke lege, at vores skib er sunket, og så er vi landet på en øde ø?« spørger Frederik, der nu hedder Yksi.

Der er varmt på øen, så de tager jakkerne af og laver dem til et lille hus, hvor de kan være i fred for slanger og løver og store edderkopper.

»Så siger vi, at du blev syg, og jeg skulle lave noget medicin til dig.«

Kaksi plukker bær fra buskene, som hun blander med sand og blade.

»Føj, hvor det knaser.« Yksi spytter medicinen ud. »Det er ellers godt mod vampyrer og røde hunde og den slags,« siger Kaksi lidt skuffet.

Det bliver hurtigt kedeligt at være syg, så der kommer en løve, som Yksi kan slå ihjel. Han finder sit sværd, og mens han slås med løven, sniger en slange sig ind på ham og er lige ved at bide.

Så forvandler Kaksi sig til Superkaksi. Hun tryller slangen væk og hælder forvandlingsstøv på Yksi, og nu flyver de væk sammen.

Yksi siger: »Det er mig, der styrer flyveren!« »Nej, det gider jeg ikke,« svarer Kaksi. »Jeg vil hellere flyve selv med tryllepulver.«

Kaksi får hele tiden håret i øjnene. »Her, tag det her.« Yksi tager et sort hårbånd med røde perleblomster op af lommen.

Pludselig er der en drage, der flyver hen imod dem oppe i luften. Mens den flyver forbi, vender den sig om og bøvs højt.

»Føj, hvor er sådan nogle drager ulækre.« Kaksi hiver dragen i halen og slynger den rundt, så den klasker mod et træ. Da den falder ned, er den ikke større end en bænkebider.

»Arj, hvor er du sej,« råber Yksi.

»Det er nok fordi, jeg har denne her.«

Kaksi tager en skriggrøn monsterfigur op af lommen. »Wauw, hvor har du den fra?« undrer Yksi sig. Kaksi forklarer, at figuren kommer fra morgenmadspakken med Prinsessepops. Yksi vil også til at spise Prinsessepops.

»Du må gerne få den.« Kaksi putter det grønne monster ned i lommen på Yksis trøje.

»Nøj, se alt det mudder,« siger Yksi og stikker hænderne ned i en stor mudderpyt.

»Min mor siger, at det er godt for huden,« fortsætter Yksi og putter godt med mudder bag øret.

»Må jeg godt tage Freja og Mette med hened i morgen? De elsker mudder,« spørger Kaksi.

»Ja, så tager jeg nogle kiks med – og Osvold og Villy,« siger Yksi. »Så kan vi lege henede hele dagen.«

Yksi og Kaksi skovler mudder ned i deres gummistøvler.
Det svupper sjovt, da de råber »Vi ses« og løber ud af
hver sin huleudgang.

Frederiks mor kommer ham i møde
og råber: »Hej, Frederik,« og alt er,
som det plejer. Han putter hånden
ned i trøjelommen og mærker på
det skriggrønne monster, der giver
dragekræfter. Jo, det er der endnu.

Han glæder sig til at komme hjem
og se, om alt det mærkelige legetøj
også stadigvæk er på hans værelse.

Rikke bliver hentet af sin far,
der spørger, hvordan hun dog
er blevet så beskidt i dag. Men
hun smiler bare og orker i øvrigt
ikke at fortælle ham hele den
historie.

I morgen skal hun lege nede i
Hulen med de andre. Og Yksi...
eller hvad han nu hedder.

